

opusdei.org

Posynodální apoštolský list Christifideles laici

Jan Pavel II., Posynodální
apoštolský list o laických
věřících Christifideles laici
(kapitola I, č. 16 a 17) – tyto
úvahy o povolání a poslání
laiků v Církvi a ve světě
pomáhají objasnit povolání
členů Opus Dei, jež je z 98%
tvořeno laiky.

10.03.2006

Povolání ke svatosti

16. Důstojnost laiků se nám plně ukáže tehdy, když uvážíme první a základní povolání, kterým se Otec obrací v Ježíši Kristu skrze Ducha svatého na každého z nich: povolání ke svatosti, to je k dokonalosti lásky. Světec je nejdokonalejším svědectvím důstojnosti, která byla propůjčena Kristovu učedníku.

O všeobecném povolání ke svatosti se jasně vyslovil Druhý vatikánský koncil. Dokonce lze tvrdit, že koncil, zaměřený na obnovu křesťanského života v duchu evangelia, to stanovil jako hlavní orientaci pro všechny syny a dcery církve. Tato orientace není pouze morální napomenutí, nýbrž bezvýhradný požadavek, vyplývající z tajemství církve: Církev je vyvolený vinný kmen, jehož ratolesti žijí a rostou ze svatého a posvěcujícího proudu Kristova života; je mystické tělo, jehož údy se podílejí na svatosti života hlavy, jíž je Kristus sám; je milovaná nevěsta

Ježíše Krista, který vydal sám sebe, aby ji posvětil (srov. Ef 5,25nn.).

Duch, který posvětil lidskou přirozenost Ježíšovu v panenském lůně Mariině (srov. Lk 1,35) je též Duch, který je přítomný a účinný v církvi, aby jí sděloval svatost Syna Božího, který se stal člověkem.

Příkaz doby dnes víc než kdy jindy směřuje k tomu, aby všichni křesťané nastoupili cestu obnovy v duchu evangelia, aby velkodušně přijali výzvu apoštola, aby byli "svatí v celém způsobu života" (1 Petr 1,15).

Dvacet let po skončení koncilu poukázala na tuto naléhavou nutnost mimořádná synoda roku 1985:

"Protože církev je v Kristu tajemství, musí být chápána jako znamení a nástroj svatosti... V nejtěžších situacích církevních dějin vždy stáli u počátku obnovy světci. Dnes nutně potřebujeme světce, které si musíme od Boha vyprosit vytrvalou modlitbou."

Protože jsou jejími členy, dostávají a sdílejí všichni v církvi všeobecné povolání ke svatosti. I laikové jsou k ní povoláni bez nejmenšího rozdílu, plně a zcela, jako ostatní členové církve: "Každému je proto jasno, že všichni křesťané, jakéhokoliv stavu a druhu, jsou povoláni k plnosti křesťanského života a k dokonalosti v lásce." "Všichni křesťané jsou povoláni a zavázáni k uskutečňování svatosti a dokonalosti ve shodě se svým stavem." <https://www.kebrle.cz/katdocs/ChristifidelesLaici.htm> - *_ftn44#_ftn44* Povolání ke svatosti má své kořeny ve křtu a obnovuje se v ostatních svátostech, především v eucharistii. Protože oblékli Krista a jsou živeni Duchem svatým, jsou křesťané "svatí", a proto uschopnění a zavázáni, aby ukazovali svatost svého bytí svatostí všeho svého konání. Apoštol Pavel neúnavně napomíná všechny křesťany, aby žili tak, "jak se sluší na svaté" (Ef 5,3).

Život podle Ducha, jehož plodem je posvěcení (srov. Řím 6,22; Gal 5,22), vyžaduje od každého pokřtěného, aby následoval Krista, a uschopňuje jej k tomu: v přijetí blahoslavenství, v slyšení a uvažování Božího slova, v uvědomělé a aktivní účasti na liturgickém a svátostném životě církve, v osobní modlitbě rodinné a společenské, v hladu a žízni po spravedlnosti, v plnění přikázání lásky ve všech životních situacích a ve službě bratřím, především malým, chudým a trpícím.

Dojít ke svatosti ve světě

17. Povolání laiků ke svatosti vyžaduje, aby život podle Ducha nacházel výraz především v jejich začlenění do časných skutečností a v jejich účasti na pozemských činnostech. Apoštol nás znovu vybízí: "Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, čiňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci" (Kol 3,17).

Koncil obrací apoštolova slova na laiky a výslovně prohlašuje: "Ani rodinné starosti, ani jiné světské záležitosti nemají zůstat vně duchovního života." A synodní otcové řekli: "Jednota života laiků má rozhodující význam. Musejí se posvěcovat ve svém každodenním pracovním a společenském životě. Aby splnili své povolání, musí laikové chápat své každodenní konání jako možnost spojení s Bohem a plnění jeho vůle, jakož i jako službu druhým lidem, aby je vedli v Kristu ke společenství s Bohem."

Laikové musí chápat a uskutečňovat své povolání ke svatosti ne pouze jako nevyhnutelnou a náročnou povinnost, ale především jako zářící znamení nekonečné lásky Boha, který je vykoupil ke svému životu svatosti. Takové povolání musí být chápáno jako podstatná a neoddělitelná součást nového života,

který nám byl darován ve křtu, a tedy jako konstitutivní součást důstojnosti laiků. Povolání k svatosti je úzce spojeno s posláním a s odpovědností, která je svěřena laikům v církvi a ve světě. Žitá svatost, která plyne z účasti na svatosti života církve, představuje první a základní příspěvek k výstavbě církve jako "společenství svatých". Ve světle víry se nám otvírá úžasný pohled: nesčetní laikové, muži i ženy, kteří jsou ve svém životě a každodenním konání často neviděni a dokonce nechápani, neuznáváni velkými tohoto světa, ale s láskou pozorováni nebeským Otcem, jsou neúnavnými pracovníky na vinici Páně jako pokorní a – v síle Boží milosti velcí spolupracovníci na růstu Božího království v dějinách.

Svatost je základní podmínka a neodmyslitelný předpoklad pro splnění spásného poslání církve. Skrytým zdrojem a neomylnou

mírou apoštolské účinnosti a misijního úsilí církve je její svatost. Církev se stane skrze Ducha plodnou matkou jenom v té míře, v níž se jako Kristova nevěsta vydá jeho lásce a bude ji opětovat.

Vraťme se k biblickému obrazu: rašení a růst ratolestí jsou dány jejich spojením s vinným kmenem: "Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; Neboť beze mne nemůžete činit nic" (Jan 15, 4–5).

Je nasnadě připomenout zde slavnostní svatořečení a blahořečení laiků, mužů i žen, která se konala během synody. Celý Boží lid, hlavně laici, mohou teď hledět na nové představitele svatosti, kteří žili v obyčejných a všedních situacích lidské existence, na nová svědectví

heroických ctností. Synodní otcové k tomu říkají: "Místní církve, především mladé církve, se musí snažit pozorně hledat mezi svými členy takové muže a ženy, kteří v těchto situacích (ve všedních situacích světa a manželského stavu) vydávali svědectví svatosti a mohou být ostatním vzorem, aby případně mohli být navrženi pro blahořečení nebo svatořečení."

Na konci těchto úvah, které chtěly definovat postavení laiků v církvi, nám přichází na mysl proslulé napomenutí Lva Velikého: "Křesťane, poznej svou důstojnost!" Podobné napomenutí adresoval turinský biskup svatý Maximus těm, kdo přijali pomazání svatého křtu: "Uvažte čest, které se vám dostalo v tomto tajemství!" Všichni pokřtění jsou vybízeni, aby znovu vyslechli slova svatého Augustina: "Radujme se a děkujme: stali jsme se nejen křesťany, stali jsme se Kristem..."

Žasněte a jásejte: Stali jsme se Kristem!"

Důstojnost křesťana, z níž vyplývá rovnost všech členů církve, zaručuje a podporuje ducha společenství a bratrství a je zároveň tajemstvím a zdrojem síly apoštolské a misijní dynamiky laiků. Tato důstojnost je náročná, je to důstojnost dělníků, které Pán povolal aby pracovali na jeho vinici. V koncilním textu o tom čteme: "Všichni laici mají přeslavnou povinnost spolupracovat, aby božský plán spásy stále více pronikal ke všem lidem v každé době a všude ve světě."

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
posynodalni-apostolsky-list-
christifideles-laici/](https://opusdei.org/cs-cz/article/posynodalni-apostolsky-list-christifideles-laici/) (07.03.2026)